

Enhver af de to kontraherende Parter udnævner en, der vælges uden for dens egne Underaatter og Landets Indvaanere. De to Boldgiftsmænd vælge den tredje. Hvis de ikke kunne enes om dette Valg, skal den tredje Boldgiftsmand udnævnes af en Regering, der bestemmes af de tvende Boldgiftsmænd, eller, i Tilfælde af Uenighed, ved Lodtrækning". Det ligger meget nær her at tænke paa at vælge Korste til Boldgiftsmænd, da Nordmændene jo ganske særlig have Forstand paa Fiskerisagen. For nylig har der, som man maaste vil have lagt Mærke til, været Forslag fremme i forskellige Blade om, at Danmark skulde være Boldgiftsmand i den store Strid mellem Sverrig og Norge. Dette vilde maaste støde paa uoverstigelige Vanskeligheder. Men her er der et praktisk Forhold, hvor jeg tror, man let vilde kunne finde sig til rette. Jeg har oplæst denne Artikel for at gøre det saa let som muligt for det Udvalg, som eventuelt maatte blive nedsat om denne Sag, at tage fat paa dette Spørgsmaal, og jeg haaber, Udvalget vil komme til Erkendelse af, at det vil være rigtigt at saa den højtærede Indenrigsminister til at sørge for, at en saadan Artikel bliver indført i Overenskomsten.

Judenrigsministeren (Hørring):

Ærede Talere, som have haft Ordet, have alle sammen været inde paa det Spørgsmaal, om denne Konvention, som her foreligger for Rigsdagen, kunde ændres eller ikke. Det er jo en Selvfølge, at en Konvention, der indgaaes mellem to Magter, er Resultatet af gensidige Indrømmelser. Forhandlingen gaar netop ud paa dette, at den ene Part søger at vinde en Fordel, men saa til Gengæld giver den anden en Fordel. Det er det gamle Princip i Romerretten: do, ut des — man saar intet, uden man giver noget for det. Men deraf følger ogsaa, at den ene Bestemmelse i Konventionen selvfølgelig binder den anden, og man kan ikke ensidig gaa hen og stryge en enkelt Bestemmelse uden derved i Virkeligheden at vælte Konventionen over Ende. Naar jeg derfor skulde besvare det Spørgsmaal, der er rettet til mig, vilde jeg sige: Nej, Konventionen kan ikke ændres, men den kan selvfølgelig kuldafvises, og naar man har kuldafvist Konventionen, er der Mulighed for at indgaa en ny Konvention. Men naar man spørger, om jeg anser denne Mulighed for at være af hynderlig Værdi, vil jeg sige: Nej, jeg tillægger den ikke nogen som helst Værdi. Hvis det ikke lykkes at saa denne Konvention, her er ratificeret, tror jeg, vi kunne igen for lange Tider lægge Arbejdet paa en Over-

enskomst med Sverige angaaende Fællesskiferi i Kattegat og andre Bunde til Side; jeg tror ikke, vi opnaa mere paa dette Omraade. Det har, som allerede omtalt, kostet ikke lidt Tid og meget Arbejde at komme til den Konvention, der her er Tale om. Naar det nu viser sig, at denne Tid og dette Arbejde er spildt, vil Arbejdet ikke kunne optages igen, i alt Fald ikke foreløbig, med nogen som helst Nytte. Det blev udtalt af det ærede Medlem fra Frederiksborg Amt (S. Hage), at det vilde være naturligt at henvise Forslaget til et Udvalg, og denne Udtalelse skal jeg ganske tiltræde. Det er i høj Grad rimeligt at gøre det, da netop de Punkter, der her er Tale om at fremdrage og forhandle, bedst lade sig forhandle i et Udvalg. Jeg skal derfor heller ikke komme ind paa de nærmere Bestemmelser i Konventionen, men kun operer for, hvad der blev fremført af det ærede Medlem for Bornholm (Blem), tillade mig at accentuere, at naar vi skulle opnaa noget over for Sverige, vil det ikke lykkes os at komme bort fra det fælles Sildefiskeri, som nu i lange Tider har bestaaet under Bornholm. Det er aldeles sikkert, at Fiskeriet har bestaaet faktisk i meget lang Tid som fælles for danske og svenske. Det er ganske rigtigt, som det ærede Medlem oplyste, at den danske Regering ikke har erkendt det som en Ret for svenske Underaatter at fiske under Bornholm. Nej, det har man selvfølgelig ikke gjort, kan jeg gerne sige. Hvorfor skulde man gøre det? Da man i saa Henseende har villet henvise til det faktisk bestaaende Grundlag — og det har allerede ikke lidt af Rettens Karakter —, saa betyder det intet, at der ikke foreligger en Udtalelse om, hvor vidt denne Ret bestaar eller ikke bestaar; men det, det kommer an paa, er, at Fiskeriet faktisk er udøvet som fælles i lange Tider, og det kommer vi ikke bort fra, naar vi ville have en Overenskomst med Sverige om Fiskeriet paa disse fælles Bunde, som Konventionen angaar. Jeg tror paa den anden Side, at der for de bornholmste Fiskere vil være opnaaet ikke saa lidt, naar de saa Konventionen, der naar fast, hvad det er, det fælles Fiskeri omfatter, og hvad ikke. Det ærede Medlem har fuldstændig Ret i, at Konventionen er at forstaa saaledes, at Fællesskiferiet kun angaar Sildefiskeri med Drivgarn og ikke med Bundgarn eller noget som helst andet Fiskeri. Dette, tror jeg, er en meget væsentlig Fordel, fordi der undertiden har været ikke saa ringe Uklarhed paa Bornholm over Omfanget af denne Ret eller faktiske Tilstand, hvad man vil kalde den. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Sagens Fremme i det høje Ting,